

Tak tady sedím dobrý dvě hodiny, táhne na pátou, musím sebou mrsknout, abych byla včas hotová a nemotala se v kuchyni, ještě když přijdou. Irena seběhla ze stráně. Pes kouká jako jelen. „Napřed sedí jako pec-ka a psa si ani nevšimne, přesto, že jsem jí do klína hodil takovej krásnej klacík - ona ho, prosím, smetla na zem a ani se na mě nepodívala - a teď letí jako pominutá. Zrovna se mi nechce utíkat,“ zavzdoroval si pes.

„Tak pojd', kamaráde!“ zatáhla Irena za vodítko.

„Jo, kamaráde, najednou, ale to je potřeba si mě všímat a ne koukat do oblak, no musím popoběhnout, nebo mě přiškrtí“ - přidal pes na tempu.

Napřed prostřít stůl, kolik nás vlastně bude - čtyři nebo pět, záleží na tom, jak to Balabánka vymyslela

s tím Mirčíným Emilem, radši pět, lepší odebrat než na poslední chvíli přidávat. Ten salát vyndám z lednice, aby nebyl studenej a nezábly zuby, honem, olej na pánev, první řízek a klepání. Kdo to zas, přece jsem je pozvala až na sedmou a je sotva šest, dveře se otevírají a v nich Balabán. V jedné ruce kytku růží ze zahrady, ve druhé lahev.

„Neruším?“

„Ale ne, jenom musím usmažit ty řízky. A co že vy tak brzy?“ Irena mávla utěrkou k židli.

„Tak jsem si říkal, ty naše ženský jsou obě hysterický, promluvíš s Irenkou, ta je rozumná a má pojem o životě,“ sedá si Balabán, vrazil jí kytku do ruky a postavil lahev – bože, vodka, ta mě pronásleduje celej život, jen chudák Volóďa už ji nepije.

„Tady máte kytku, stejně vám žádnou nikdo nepřinese, jak je rok dlouhej, a tady, aby se nám líp povídalo,“ posunuje lahev po stole, „je vychlazená, byla doteďka v lednici, až vzadu, aby na ni máma nepřišla a neměla zbytečný řeči, víte, vona teď začala šetřit jak pomínutá, byla dycky šetrná, ale co teď vyvádí, jedna hrůza, věřte mi! I to pivo mi zatrhla, dřív jsem ho kupoval na basy, teď po flaštičce,“ lituje se Balabán, zručně otáčí uzávěrem a shání se po skleničkách.

Irena mu podává odlivku: „Já nebudu, je moc brzy.“

„No to byste mě teda namíchla, přece si se mnou dáte, samotnému by mi to ani nechutnalo!“

Irena dala na pánev další řízek a odevzdaně mu podává další odlivku: „Ale jen po dně!“

„To zrovna,“ nalévá Balabán štedrou dávkou. „Tak na zdraví a hlavně na ty naše mladý!“

Irena otevřela doširoka oči: „Tak vám to už řekly?“

„Neřekly, kdepak, ale myslíte si, že jsem pitomej? Jsem starej chlap a nejsem dnešní, vostatně co se stalo tak hroznýho? Měl jsem jen strach, co tomu bude říkat máma, ale vona nakonec má asi taky rozum, i když rozhodně ví svoje. Jenže já jim neřeknu, že to vím, jen ať mi to pěkně pověděj samy, pečou spolu a starýho táty jako kdyby nebylo,“ dopil do dna. „Pijte, Irenko, musíte ještě do druhý nohy!“

To je docela prima historie, holka si myslí, že máma neví, máma si myslí, že táta neví, a budou si to tady dneska večer vysvětlovat a ještě si k tomu snad tchyně pozvala budoucího zetě!